

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D. v právní věci

žalobce: **Ing. F. Š.**
bytem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. KUZL-44779/2016, sp. zn. KUSP-16408/2016/DOP/BI,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odbor občansko-správních agend, ze dne 4. 2.

2016, č. j. MMZL 012339/2016, sp. zn. MMZL-091987/2015-LG-PŘ-OOSA-2764/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit dne 20. 7. 2015 v 16:41 hod., v obci, na silnici III. třídy č. 4912, na ul., u domu č. p., při řízení motorového vozidla tovární značky Š. O., RZ:, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou v obci na 50 km/hod., přičemž mu byla hlídkou Policie ČR certifikovaným silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 94 km/hod. a po započtení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. mu tak byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 91 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci žalobce překročil nejméně o 41 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost řidiče stanovenou o rychlosti jízdy dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Za uvedený přestupek mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) silničního zákona pokuta ve výši 5.500 Kč a dle § 125c odst. 5 silničního zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce především namítal, že policisté zřejmě změřili jiné auto, než vozidlo, které řídil žalobce. Uvedené žalobce dovodil z fotografie, na níž není rozeznatelná registrační značka, tovární značka, ani modelové označení vozidla. Fotografii měření dále žalobce zpochybnil tím, že se v ní nachází artefakty, které podporují jeho domněnku o změření jiného vozidla. Na fotografii není viditelný záměrný kříž, ačkoliv jsou zde zachyceny dvě vozidla. Nelze tak určit, které vozidlo bylo měřeno. Kříž odpovídá místu, kam dopadá měřící laserový paprsek, tedy na měřené vozidlo a je obligatorní náležitostí měřeného snímku. Pokud by na fotografii nebyl záměrný kříž, který směřuje na měřené vozidlo, nebylo by možné určit, kam byl laserový paprsek zaměřen. Není-li na snímku čitelná registrační značka vozidla, je obtížná identifikace změřeného vozidla. To, že byl žalobce hlídkou Policie ČR zastaven, jako řidič jednoho z vozidel, ještě neprokazuje, že žalobce opravdu překročil rychlost jízdy v obci. Nelze-li tedy vozidlo ze záznamu přestupku identifikovat podle modelu a značky vozu, popř. podle barvy či nadstandardní výbavy, které činí vozidlo jedinečným, nelze vozidlo ztotožnit s vozidlem řízeným žalobcem, resp. vozidlem zastaveným. Jelikož v projednávané věci nelze určit registrační značku ani typ vozidla, nelze prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce.
4. Žalobce dále uvedl, že Policie ČR je oprávněna odhalovat přestupky a dokládat je důvody a důkazy. Proto je nadána oprávněním použít technické prostředky, které jí pomohou některé situace zdokumentovat. Právě kategorie přestupků, spočívajících v překročení maximálně povolené rychlosti, patří mezi ty, kdy záznam z technického zařízení (radaru) je stěžejním, mnohdy jediným důkazním

prostředkem protizákonného jednání. V této souvislosti však žalobce s ohledem na již shora uvedené namítl, že nekvalitní záznam o přestupku, z něhož není zřejmé, které vozidlo bylo změřeno, nepovažuje za důkaz, na jehož základě by mohl být uznán vinným ze spáchání přestupku. Uznání viny na základě takového záznamu z rychloměru je v rozporu se základními zásadami správního práva, které vyplývají ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

5. Žalobce dále namítal, že správní orgán postupoval ve správním řízení příliš horlivě a v případě svědecké výpovědi ihned přistoupil ke kladení otázek, což mohlo následně negativně ovlivnit i hodnocení svědeckých výpovědí. Ze správního řádu plyne povinnost svědka, podat svědeckou výpověď, pokud mu v tom nebrání zákonné důvody. Správní řád sice neupravuje způsob výsledku svědka, avšak není důvodu, proč by v tomto neměla platit obecná metodologie výsledku svědka i ve správním řízení. Z civilního i trestního řízení vyplývá, že svědek musí souvisle vyjádřit vše, co ví o předmětu výsledku, teprve pak jsou svědkovi kladeny otázky. Obdobně by postupoval i soud, pokud by doplňoval dokazování výsledkem svědka (poznámka soudu: žalobce v žalobě neupřesnil, jaký výsledek svědka rozporuje). Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že správní orgán vyšel ze zcela nedostatečných podkladů, když řízení o přestupku bylo ovlivněno stylem vedení řízení ze strany oprávněné úřední osoby, jak vyplývá z ústního jednání ze dne 25. 11. 2015.
6. Žalobce dále navrhl důkaz ohledáním či spíše ztotožněním místa měření vozidla, neboť v průběhu správního řízení uváděl, že řídil vozidlo mimo obec. Ze záznamu o přestupku by mělo být zřejmé místo měření. Dopravní omezení podle správního orgánu spočívalo v dopravním značení č. IP 12a „obec“. Ve správním spise se sice nachází fotografická dokumentace předmětného dopravního značení, avšak nebylo prokázáno, že jde o omezení, které se týkalo jízdy žalobce. Nebylo tak postaveno najisto, že vozidlo řízené žalobcem, bylo změřeno v obci a vztahovala se na něj omezená rychlost 50 km/hod.
7. Podle žalobce dále prvostupňový správní orgán nenaplnil požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, jenž se vztahují k odůvodnění jeho rozhodnutí (poznámka soudu: žalobce blíže tuto námitku nekonkretizoval).
8. Odůvodnění sankce podle žalobce není v souladu s požadavky uvedenými v § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dle § 12 zákona o přestupcích je obsažen výčet hledisek, k nimž je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se těmito hledisky zabývat a srozumitelně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní sankce vedly tak, aby odůvodnění výše sankce bylo přezkoumatelné. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53.

9. S ohledem na výše uvedené žalobce dále uvedl, že odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je nedostatečné a absentuje zde aplikace předmětných kritérií (poznámka soudu: žalobce tato kritéria v této pasáži neupřesnil) na případ žalobce. Nelze seznat, jaké skutečnosti správní orgán podřadil pod jednotlivá kritéria a jaké závěry z nich vyvodil, protože je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Shora uvedené požadavky na náležité odůvodnění nebyly v posuzované věci naplněny. Také druhostupňové rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatečné odůvodnění rozhodnutí, neboť se domnívá, že na fotografii z měření bylo zachyceno motorové vozidlo žalobce a nebere v potaz námitku žalobce, že z fotografie nelze rozpoznat ani záměrný kříž na vozidle, které je označováno za vozidlo žalobce. Tento závěr nelze s jistotou učinit, neboť nejsou rozpoznatelné markanty vozidla, ani registrační značka.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že se při posuzování odvolání žalobce opíral o správní spis a vzal v potaz veškerá tvrzení, námitky a argumenty žalobce, která v průběhu celého správního řízení, včetně řízení odvolacího, uplatnil.
12. Žalovaný nesouhlasil s obsahem podané žaloby, kterou považuje za zcela totožnou s obsahem podaného odvolání. Podle něj žaloba nijak nereflexuje vypořádání totožných námitek v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce opakovaně zpochybňuje pouze závěry prvostupňového správního orgánu a pomíjí odvolací rozhodnutí žalovaného. Žalobce pouze mechanicky zopakoval již uplatněné námitky, aniž by naznačil, proč úvahy žalovaného nepovažuje za správné. Žalovaný má za to, že v uvedené věci nejsou splněny důvody k tomu, aby soud jeho rozhodnutí zrušil.
13. Pokud jde o námitku žalobce, že policisté změřili místo vozidla žalobce vozidlo jiné, pak těmito námitkami se již žalovaný podrobně zabýval, a proto odkázal na své argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí (zejména str. 5-7), na níž nadále trvá. Záznam o přestupku není v posuzované věci jediným důkazním prostředkem, nýbrž vedle něj stojí i svědecká výpověď policistky Ž., která měřicí zařízení osobně obsluhovala a vypověděla, že pomocí měřicího zařízení změřila na poměrně malou vzdálenost rychlost vozidla, které také bylo následně zastaveno, tj. vozidla žalobce. Současně nebyly naplněny ani důvody pro to, aby byla výpověď této příslušné policistky jakkoliv zpochybňována. Uvedená policistka má dostatečnou praxi a je zcela nevhodné bezdůvodně zpochybňovat tento jednoduchý úkon, který ve své pracovní činnosti policistka vykonává opakovaně, tedy zaměření vozidla měřicím zařízením, včetně jeho následného zastavení. Případné pochybení lze vyloučit nejen s ohledem na výpověď policistky Ž., ale také na výpověď svědkyně Š. Nadto výpověď policistky zcela koresponduje se záznamem o přestupku, a ačkoliv je černobílý, pak záměrný kříž je patrný na přední masce vozidla žalobce. Toto sice

není příliš patrné z fotografií naskenovaných do rozhodnutí žalovaného, avšak jednoznačně viditelné je to ze záznamu o přestupku. Tento je relevantnější a je třeba z něj jako z důkazního prostředku vycházet.

14. Žalovaný zcela odmítl tvrzení žalobce, že výslech svědků byl proveden v rozporu se zákonem a nebyl jim dán prostor pro souvislé vyličení okolností. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, zejména na str. 7.
15. Žalovaný rovněž odmítl pochybnosti žalobce o tom, že rychlost jeho vozidla byla změřena v obci. I touto námitkou, která se týkala místa měření rychlosti, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, pročež odkázal zejména na str. 8 napadeného rozhodnutí.
16. Za bezdůvodné žalovaný rovněž označil námitky týkající se nedostatečného odůvodnění uložené sankce. Těmito námitkami se žalovaný zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí a na zde uváděných důvodech nadále trvá. Sankce byla uložena přiměřená okolnostem případu, byla uložena v souladu s právními předpisy a správními orgány byla dostatečně odůvodněna.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději, uvedenému v kapitole I. tohoto rozsudku, na kterou pro stručnost odkazuje.
20. Žalobní námitky soud vypořádal následovně. Žalobce nejprve namítal, že policisté změřili jiné vozidlo, než vozidlo žalobce. Soud ověřil skutková zjištění k této námitce ze správního spisu a rovněž závěry obou správních orgánů v jejich rozhodnutích. Dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že na fotografii z měřicího zařízení, kde je zaznamenán přestupek, lze bez problémů rozeznat, že jde o vozidlo žalobce, neboť svojí přední maskou a tvarem odpovídá vozidlu Škoda Octavia, které bylo později i zastaveno. Není úplně rozhodné, že z fotografie není dokonale čitelná registrační značka vozidla (bez potíží lze rozpoznat znaky Z9 9), neboť přestupek, způsobený překročením nejvyšší dovolené rychlosti, byl žalobci prokázán nejen uvedeným záznamem o přestupku (výstup z měřicího zařízení), ale také dalšími důkazními prostředky. Jedná se především o vzájemně si korespondující výpovědi svědků – zasahujících policistek M. Ž. a T. Š. Z protokolu o svědecké výpovědi ze dne

19. 10. 2015 policistky Ž. vyplývá, že byla speciálně proškolená k měření rychlosti vozidel pomocí laserového měřicího zařízení MicroDigiCam. V uvedený den a čas projednávaného přestupku tato policistka měřící zařízení obsluhovala. K uvedenému přestupku souvisle vypověděla, že v daném čase byla na vzdálenost cca 100 m (prostřednictvím záznamu lze určit přesně vzdálenost 141,5 m) naměřena vozidlu Š. O. bílé barvy rychlost jízdy 94 km/h, resp. 91 km/h (po započtení odchylky), přitom uvedené vozidlo bylo následně i zastaveno. Podle soudu z výpovědi této policistky, ale i druhé policistky, vyplývá, že žalobce uznával (to potvrdil sám při ústním jednání dne 19. 10. 2015), že to byl on, kdo v uvedeném čase řídil vozidlo zn. Š. O. RZ a byl policistkami zastaven. V této souvislosti je třeba také zdůraznit, že by bylo vysoce nepravděpodobné, že by policistka, obsluhující měřící zařízení, za tím účelem vyškolená a s několikaletou praxí od vyškolení k obsluze zařízení MicroDigiCam, nebyla schopná změřit vozidlo žalobce, který v uvedený den a čas na daném místě konkrétním vozidlem prokazatelně jel, a dále že by nebyla schopná na vzdálenost pouhých cca 140 m a následně méně, neboť se vozidlo žalobce přibližovalo, rozpoznat a zastavit vozidlo, které změřila. Lze rovněž připomenout z výpovědi žalobce, že tento naměřenou rychlost nijak nezpochybňoval, na místě kontroly ani později, pouze svoji jízdu vysvětloval tak, že nejel v obci. U profesionální policistky Ž. nic nenásvědčuje tomu, že by nebyla schopna rozpoznat a zastavit vozidlo, které skutečně změřila, když se touto činností běžně a pravidelně zabývá v rámci své pracovní činnosti a za tímto účelem také absolvovala speciální školení. Výpověď policistky Ž. soud považuje za věrohodnou, soud nezískal žádné pochybnosti o jejím postupu a neshledal důvodu, proč by měly být její schopnosti zpochybňovány na základě ničím nepodloženého tvrzení žalobce. I z fotografie pořízené z měřicího zařízení je patrné, že logicky bylo snazší změřit vozidlo žalobce, tedy vozidlo v popředí, a nikoliv vozidlo v pořadí druhé, které bylo zčásti zakryto žalobcovým vozidlem. Soud k uvedenému dále doplňuje, že výpověď policistky Ž. zcela koresponduje jak se záznamem přestupku (ve vztahu k typu vozidla a registrační značce), tak s výpovědí druhé policistky Š.

21. Z obsahu správního spisu, jenž dokumentuje průběh celého správního řízení, soud pro úplnost zjistil, že žalobce, ačkoliv se obou ústních jednání (19. 10. 2015 a 25. 11. 2015) aktivně účastnil a byl seznámen se spisovým materiálem, včetně záznamu přestupku, nenamítal v průběhu prvostupňového správního řízení, že by na snímku nebylo zachyceno jeho vozidlo, resp., že by v daném úseku nejel zjištěnou rychlostí 91 km/h. Pouze uváděl, že se nenacházel v obci, protože jel touto rychlostí. Námitku změření jiného vozidla uplatnil až v odvolacím řízení, kdy v řízení za něj vystupoval nově zmocněnec, což nepůsobí zcela věrohodně. Přesto však jde ještě o přípustnou obranu žalobce. Nicméně přirozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je uvést ihned na místě kontroly policistům všechny podstatné okolnosti, které by jej zbavily podezření ze spáchání přestupku, popř. tyto okolnosti uvést správnímu orgánu při ústním jednání. V posuzované věci žalobci nic nebránilo takovou námitku vznést dříve, než v odvolacím řízení. Z protokolů o obou ústních jednáních naopak vyplývá, že žalobce odsouhlasil podklady ve spisovém materiálu a nic konkrétního proti nim nenamítal (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011).

22. Pokud žalobce ve výše uvedené souvislosti ještě namítal, že ze Záznamu o přestupku – fotografie není vidět na vozidle žalobce záměrný kříž, jenž by pomohl určit, které vozidlo bylo skutečně zaměřeno, pak soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že na černobílém Záznamu z přestupku by nebyl viditelný záměrný kříž, protože bylo změřeno vozidlo zachycené na snímku za žalobcovým vozidlem. Krajský soud ze Záznamu o přestupku, jenž je založen ve správním spise, zjistil, že porovnáním obou vozidel a jejich čelních masek se bílý záměrný kříž laserového měřicího zařízení nepochybně nachází na přední masce vozidla zobrazeného na snímku vpředu (vozidlo žalobce), a to mezi světly vozidla, spíše blíže k levému světlu z čelního pohledu. Pouze na tomto místě je totiž na fotografii zřetelný bílý kříž, kde se setkává horizontální a vertikální čára. Při pohledu na čelní masku druhého vozidla totiž není záměrný kříž přítomný nikde. Není pak pochyb o tom, že byla změřena rychlost prvního vozidla, a to vozidla žalobce. Záznam o přestupku, jež se nachází ve spisovém materiálu, je tedy v posuzované věci použitelný a vyplývají z něj všechny potřebné a relevantní skutečnosti, včetně rozpoznatelného záměrného kříže laserového měřicího zařízení, jenž je při černobílém provedení Záznamu o přestupku vyznačen v bílé barvě. Vzhledem k těmto skutečnostem a dále k tomu, že není pochyb o správnosti měření a kvalifikaci policistky Ž., jenž prováděla měření, mohl být uvedený důkaz-Záznam o přestupku použit jako jeden z podkladů pro řízení o přestupku. Záznam o přestupku tedy není tak nekvalitní, jak namítal žalobce, aby nemohl být podkladem pro řízení o přestupku žalobce.

23. Za zcela nedůvodnou soud považuje námitku žalobce, která se týkala nesprávného postupu prvostupňového správního orgánu při provádění výslechu svědků. Žalobce v této souvislosti namítal, že správní orgán postupoval tak horlivě, že ihned přistoupil ke kladení otázek, aniž by svědkům ponechal prostor pro jejich souvislý popis okolností zjištěného přestupku, protože došlo k ovlivnění svědeckých výpovědí (při jednání dne 25. 11. 2015), což mohlo následně ovlivnit i hodnocení svědeckých výpovědí. Soud musí žalobci přisvědčit v tom, že jednoznačně vhodným postupem je, aby správní orgán nejprve ponechal svědkům prostor pro to, aby souvisle popsali okolnosti zjištění projednávaného přestupku. Soud z obou protokolů o ústním jednání (ze dne 19. 10. 2015 výpověď svědkyně Ž. a ze dne 25. 11. 2015 výpověď svědkyně Š.), jenž jsou založeny ve správním spise, zjistil, že tuto povinnost prvostupňový správní orgán neporušil, neboť na úvod vyzval svědky, aby popsali, co jako svědci viděli a slyšeli v souvislosti s projednávaným přestupkem. Tato úvodní otázka oběma svědkyním ponechala jednoznačně prostor pro vlastní popis toho, co vnímaly v souvislosti s projednávaným přestupkem. Přitom záleží na každém svědkovi, jak se následného popisu ujme. Z obou protokolů nicméně vyplývá, že svědkyně – zasahující policistky popsaly okolnosti projednávaného přestupku poměrně detailně, včetně okolností před a po jeho spáchání. O pominutí monologické části výpovědi svědků tedy nelze uvažovat. Stejně tak lze vyloučit údajné ovlivnění svědkyň a hodnocení jejich výpovědí.

24. Svědkyně Ž. na ústním jednání dne 19. 10. 2015 do protokolu např. vypověděla, že v daný den vykonávala dohled nad bezpečností silničního provozu, jenž byl

zaměřen na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti jízdy vozidel v obci. Tuto kontrolu konala ve, na ul. u domu č.p. Sloužila s kolegyní T. Š. Kolem 16:41 hod. zastavily řidiče vozidla tov. zn. Š. O. bílé barvy, kterému byla na vzdálenost zhruba přes 100 m naměřena rychlost jízdy 94 km/h., což je po odpočtu tolerance nejméně 91 km/h. V daném úseku je stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Po zastavení řidiče a předložení dokladů byl jako řidič ztotožněn žalobce. Policistka mu sdělila, jakého přestupku se dopustil, řidič s přestupkem nesouhlasil a do Oznámení svůj názor písemně vyjádřil, který následně podepsal. V průběhu výsledku policistka zakreslila do vytištěné mapy přesně místo, kde se nacházelo jejich služební vozidlo a kde bylo umístěno měřící zařízení a v jakém směru žalobce řídil svoje vozidlo, včetně poloh jeho vozidla. Následovaly pak otázky správního orgánu k upřesnění svědecké výpovědi. Na otázku správního orgánu policistka upřesnila, že s měřícím laserovým rychloměrem s kolegyní stály na vyústění boční silnice u domu č.p. ve Měření rychlosti probíhalo ve směru na obec K obsluhování silničního laserového rychloměru byla řádně proškolená. Rychloměr stál asi do 1 m od hlavní komunikace v ul. V předmětnou dobu jela na komunikaci i jiná vozidla. Viditelnost byla dobrá, bylo pěkné a slunné počasí. Měřící zařízení bylo řádně certifikováno. V místě měření nebyla jiná úprava rychlosti, než 50 km/h. Řidič během jednání s policistkami uváděl, že ve směru od obce do neviděl dopravní značku – začátek obce. Po skončení silniční kontroly obě policistky jely zkontrolovat označení obce ve směru od obce a viděly, že obec je řádně dopravní značkou označena. Žalobce při své jízdě musel též minout označení místní části Obě skutečnosti policistky fotograficky zdokumentovaly, přičemž fotografie tvoří součást správního spisu.

25. Druhá policistka T. Š. uvedla do protokolu o svědecké výpovědi ze dne 25. 11. 2015 obdobné skutečnosti ohledně projednávaného přestupku. Upřesnila, že přestupek s řidičem řešila kolegyně Ž., zatímco policistka Š. prováděla fotodokumentaci předmětného vozidla na místě. Policistka Š. dále sdělila, že žalobce při projednávání přestupku sděloval, že při jízdě od F. neminul dopravní značku označující začátek obce. Proto zastával názor, že se nenachází v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Po ukončení kontroly projely s kolegyní ve služebním vozidle uvedený úsek ve směru od F. a vyfotografovali dopravní značku označující začátek obce. Svědkyně Š. při jednání zakreslila do vytištěné mapy místo, kde bylo umístěno měřící zařízení a též směr jízdy žalobce shodně se svědkyní Ž. Dále potvrdila, že měřící laserové zařízení stálo asi 1 m od hlavní pozemní komunikace. Hustota provozu podle policistky byla řidší. V daný den bylo slunečno, sucho a viditelnost byla dobrá. Jiná úprava rychlosti než 50 km/h na místě nebyla. S řidičem vozidla jelo také malé dítě v autosedačce. Na otázky žalobce svědkyně uvedla, že mu byla změřena rychlost na vzdálenost zhruba kolem 130 – 170 m. Dále uvedla, že na komunikaci je v místě změření chodník pro chodce, a to po levé straně ve směru jízdy řidiče. Naopak po pravé straně ve směru jízdy řidiče se nacházely rodinné domy, k nimž musely vést i přístupy (žalobce se ptal na jejich počet).
26. Po ověření obsahu protokolů o svědeckých výpovědích, které jsou založeny ve správním spise, musí soud konstatovat, že tyto byly provedeny v souladu s právními předpisy, svědci měli možnost souvisle popsat vlastní poznatky k projednávanému přestupku a následně jim byly kladeny otázky, které řádně

orgán odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu konkrétně na jeho rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č.j. 1 As 183/2012-50. Na tyto závěry krajský soud plně odkazuje.

30. Podle výše uvedeného rozsudku NSS je „*Smyslem stanovení maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci (§ 18 odst. 4 silničního zákona) ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obec je v § 2 písm. cc) silničního zákona vymezena primárně jako zastavěné území. Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující znak obce. Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potenciálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku, svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce či nikoliv*“. Dále NSS v rozsudku uvádí, že „*Ryze gramatický výklad, že řidič je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h jen tehdy, projede-li kolem značky informující o začátku obce, by vedl k absurdním důsledkům (...), (...) řidič, který vjede do obce po účelové komunikaci, na níž se značky označující začátek a konec obce neosazují, nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci, protože při vjezdu na území obce nebyl žádným označením upozorněn, že se již nachází v obci. Lze si jistě představit, k jakým nepřijatelným důsledkům by zmíněná interpretace mohla vést: v obcích by maximální povolenou rychlost 50 km/h měli povinnost dodržovat pouze řidiči, kteří přijeli do obce po komunikacích osazených značkami č. IS 12a Obec; ostatní řidiči, kteří zahájili svoji jízdu v obci, přijeli do obce po účelové komunikaci či ti, jenž by účelově objeli ceduli označující začátek obce mimo pozemní komunikaci (např. po poli), by se v obci směli pohybovat maximální rychlostí 90 km/h přípustnou pro provoz na silnici vedoucí mimo obec. Naznačené chování řidičů by značně narušilo bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích v obci a hrubým způsobem by ohrožovalo zdraví a majetek obyvatel obce i účastníků silničního provozu.*“
31. Ve shodě s žalovaným je třeba také zdůraznit, že žalobce při projíždění obcí mnohokrát míjel zástavbu rodinných domů, dále projížděl kolem kostela, což sám potvrdil, také přejížděl přes přechod pro chodce u základní školy, řízený světelným semaforem a v neposlední řadě projížděl kolem zastávek MHD. Z uvedeného žalobce mohl dovodit, že s vozidlem projíždí obcí. Tvrzení žalobce o tom, že nevěděl, že se při jízdě nachází v obci, se zdá být liché, neboť žalobce má trvalé bydliště v sousední obci. Každý průměrný obyvatel má určitou místní znalost okolních pozemních komunikací a z tohoto pohledu není tvrzení žalobce omluvitelné. S ohledem na výše uvedené také nemůže jít o řidiče, který by projížděl sousední obcí poprvé a neměl by příslušné místní znalosti.
32. Výše uvedená zjištění tedy v žádném případě nezabývají žalobce jeho odpovědnosti za spáchaný přestupek, a to i s odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50. Žalobce se přestupku dopustil v obci, a to ve, v místní části, kdy mu bylo prokázáno zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti (žalovaný v tomto bodě odůvodnil svůj nesouhlas s prvostupňovým správním orgánem ohledně formy zavinění), neboť žalobce díky absenci značky sice možná nevěděl, že se nachází v obci (vzhledem k místním znalostem žalobce, to je nepravděpodobné), avšak vzhledem k okolnostem (zástavba domů, zastávky

autobusů, chodci, kostel apod.) a svým poměrům (trvalé bydliště žalobce) to vědět mohl a měl. Uvedený závěr je zcela v souladu se skutkovými zjištěními v této věci a aplikovanou právní úpravou.

33. Žalobce dále v žalobě namítal, že prvostupňový správní orgán nesplnil požadavky zákona kladené na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Přitom však žalobce nekonkretizoval jakékoliv vady, které by mělo toto rozhodnutí mít. Vzhledem k obecnosti takto uplatněné námitky mohl krajský soud posoudit pouze obecně, ve shodě s dikcí ust. § 68 odst. 3 správního řádu, zda prvostupňové rozhodnutí obsahuje zákonem požadované náležitosti. Přitom zjistil, že uvedené rozhodnutí má náležitosti, které požaduje § 68 odst. 3 správního řádu, tedy v odůvodnění jeho rozhodnutí byly řádným a přezkoumatelným způsobem uvedeny důvody výroků rozhodnutí, dále podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a rovněž informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami žalobce. Soud v tomto směru neshledal žádné pochybení.
34. Žalobce dále namítal, že odůvodnění uložené sankce není v souladu s požadavky uvedenými v § 12 zákona o přestupcích. Soud nemohl přisvědčit ani této námitce. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlédne správní orgán při určení druhu sankce a její výměry k závažnosti přestupků, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek potrestán v disciplinárním řízení.
35. Z obsahu prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí vyplývá, že se uvedenými kritérii oba správní orgány dostatečně zabývaly. Za spáchaný přestupek žalobci hrozila pokuta v rozpětí od 5000,- Kč do 10000,- Kč a současně zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel od 6 měsíců do 1 roku. Pokud v daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 5500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců, pak jde o sankce, které mu byly uloženy při spodní hranici zákonného rozpětí.
36. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí vyplývá, že ve věci bylo přihlédnuto k evidenční kartě řidiče, která byla zjevně hodnocena jako polehčující okolnost, neboť z ní bylo zjištěno, že se žalobce v minulosti obdobného přestupku nedopustil. Zohledněno bylo též zavinění žalobce, které bylo též nepochybně hodnoceno jako okolnost polehčující (viz výklad výše). Prvostupňový správní orgán dále v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 9 až 11 důkladně rozebíral závažnost přestupku ve vztahu ke způsobu a okolnostem jeho spáchání a také k jeho následkům. Za polehčující hodnotil především to, že žalobce svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu na zdraví, životě či na majetku, avšak za přítěžující okolnost hodnotil to, že se přestupku žalobce dopustil v zastavěné části obce, kde je jeho jednání třeba vyhodnotit jako nebezpečné, neboť mohlo dojít k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, kteří se v obci běžně pohybují. Při překročení rychlosti totiž může dojít až k tragické dopravní nehodě, vzhledem k chodcům, kteří se zde vyskytují, protože řidič nemusí včas zabrzdit své vozidlo. Ohleduplná jízda a dodržování rychlosti 50 km/h pomáhá vytvořit bezpečné prostředí v obci, naopak při rychlosti 60 km/h se prodlužuje dráha zastavení o 9 m oproti rychlosti 50 km/h, což je při jízdě v obci a nenadálém vstupu chodce do

vozovky poměrně významné. Problém by mohl nastat právě v situaci, kdy by z některého z obytných domů či z vedlejší silnice vjíždělo na hlavní komunikaci jiné vozidlo, a na toto by žalobce nebyl schopen v důsledku nedodržení rychlosti reagovat. Ve věci tedy byla zhodnocena závažnost přestupku a okolnosti a způsob jeho spáchání, včetně možných následků tohoto protiprávního jednání.

37. Správní orgány se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřily k pohnutkám žalobce, tedy k tvrzení, že nejel v obci, o čemž svědčí i výklad provedený výše. Je pravdou, že se prvostupňový orgán jednotlivými kritérii zabýval na různých místech svého rozhodnutí, avšak to nečiní rozhodnutí nezákonným. Podstatné je to, že se prvostupňový správní orgán jednotlivými zákonnými kritérii zabýval (z dikce § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že nemusí posoudit úplně všechny vyjmenovaná kritéria, neboť jde o jejich demonstrativní výčet), a že také žalovaný řádně vypořádal odvolací námitku týkající se nepřezkoumatelnosti uložené sankce (str. 8 napadeného rozhodnutí). Na závěr je třeba ještě zdůraznit to, že pohnutka žalobce – domníval se, že vozidlo neřídí v obci, jej nezavazuje odpovědnosti za spáchaný přestupek. Přesto však především s ohledem na osobu pachatele a jeho řidičskou historii (karta řidiče - polehčující okolnost), byla žalobci uložena sankce v minimální výši zákonného rozpětí. Z § 14 odst. 3 zákona o přestupcích dále vyplývá, že žalobce může po vykonání poloviny doby zákazu činnosti požádat, po splnění dalších podmínek, o upuštění od výkonu zbytku této sankce.
38. Žalobce závěrem namítal, že prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí nesplňují zákonná kritéria pro jejich přezkoumatelnost, neboť z nich nelze seznat, jaké skutečnosti byly podřazeny pod která kritéria, čímž nebyly naplněny požadavky na náležitě a vyčerpávající odůvodnění správních rozhodnutí. K těmto velmi obecným a nekonkrétním námitkám krajský soud uvádí, že obě správní rozhodnutí obsahují výrokovou část, odůvodnění a poučení (§ 68 odst. 1 správního řádu). Rovněž splňují podmínky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, především jsou v nich uváděny podklady pro vydání rozhodnutí a jsou zde velmi podrobně uvedeny úvahy správních orgánů, kterými se řídily při hodnocení nejen těchto podkladů, ale také při výkladu právních předpisů. Oba správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhy a námitkami žalobce, a to zcela přezkoumatelným způsobem. Obě rozhodnutí dostala zákonným požadavkům a soud jim nemůže ničeho vytknout.
39. Vzhledem k neoprávněnému zpochybňování práci policistek soud závěrem uvádí, že policistu/policistku je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou policisté na věci osobě či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byly zasahující policistky motivovány k tomu, aby vůči žalobci postupovaly účelově nebo v rozporu s realitou. U zasahujících policistek naopak nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistek. Policistka Ž., která měřicí zařízení osobně obsluhovala, změřila na poměrně malou vzdálenost rychlost vozidlu, které bylo následně zastaveno a žalobce v něm byl ztotožněn coby řidič vozidla. Ve věci nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, jenž by zpochybňoval

schopnosti této zkušené policistky. Policistka neprováděla měření poprvé, naopak má dostatečnou praxi vzhledem k datu jejího proškolení. Navíc šlo o zcela jednoduchý úkon, který ve své pracovní činnosti opakovaně vykonává, tj. zaměření vozidla měřicím zařízením a jeho následné zastavení. Její pochybení lze vyloučit i s ohledem na výpověď policistky Š. Pokud jde o fotografie naskenované do napadeného rozhodnutí žalovaného, pak tyto nejsou tak kvalitní, jako je samotný Záznam o přestupku, založený ve správním spise.

40. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s § 2 a § 3 správního řádu, když ve věci byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tím účelem si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí, které neobsahují žádné rozpory. Správní orgány hodnotily podklady a důkazy podle své úvahy, přitom přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uváděl žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

41. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková